

gerne inddrage det spørgsmål under finanslovforhandlingerne: Kan vi gøre mere?

Her har vi en historisk mulighed for at gøre noget ved den alt for høje ledighed, der har været blandt flygtninge og indvandrere, og nu satse målrettet på at få dem i arbejde til gavn for dem selv, til gavn for en bedre integration i vores samfund og også til gavn for vort eget samfund, der mangler arbejdskraft.

I en rapport, som vi har fået for meget kort tid siden, »Den Kommunale Økonomi År 2000«, skrives følgende på side 109 vedrørende førtidspensionister – man henviser først til en undersøgelse, som SFI har foretaget, og skriver derefter:

»Mange førtidspensionister oplyste, at de var i stand til at påtage sig arbejde, 10-15 pct. på normale vilkår og ca. en tredjedel på særlige vilkår, f.eks. ved nedsat eller fleksibel arbejdstid. Svarene kan give et fingerpeg om, hvor en øget indsats eventuelt kan sættes ind.«

Vi mener også, at der her er et område, vi må satse på. Ikke at vi vil tvinge førtidspensionister, som ikke magter det eller ikke har lyst til det, i arbejde. Men for de, der har lyst til det, er spørgsmålet: Har vi gjort nok, for at de får muligheder? Har vi satset på fleksjob, skånejob?

Så fremgår det også, at meget tyder på, at man heller ikke i forhold til sygedagpengeperioder har ydet nok for at styrke tilknytningen til arbejdsmarkedet og hjælpe vedkommende med at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Igen et reformområde, som, hvis vi gør det rigtigt, vil være til menneskelig gavn for de pågældende, men som samtidig vil begrænse de offentlige udgifter.

Så mener Kristeligt Folkeparti fortsat, at vi skal afvikle fradraget for faglige kontingenter. Det vil betyde en forbedring af de offentlige budgetter på ca. 3 mia. kr. Det vil vi endnu en gang tage frem og argumentere for.

Så vil regeringen i finansloven øge filmstøtten. Det finder vi ikke der er brug for. Der lægges op til en forøgelse på 50 mio. kr. næste år, næste år igen 50 mio. kr., så fuldtudbygget 150 mio. kr. Vi har også set, at der på andre konti på finansloven er stigende udgifter til filmområdet. Der kunne ske en omprioritering inden for de udgifter, der er afsat, men vi siger nej til øgede udgifter på dette område.

Så er der et område, hvor regeringen ikke står tilbage for at komme med besparelser, og det er over for landbruget. Der er forskellige besparelser, som vi ikke vil medvirke til. Vi

mener, at regeringen ramte landbruget alt for hårdt med Vandmiljøplan II, og det er et af vore virkelig bærende eksporterhverv. Her vil vi sætte ind med en kompensation, så der bliver lagt et loft over de kommunale jordskatter, og vi vil komme med en indsats i størrelsesordenen ca. 500 mio. kr.

Vi vil også vende os imod, at man nedskærer konsulentbevillingen fra 137 mio. kr. til ca. 50 mio. kr. Landbrugskonsulenterne spiller jo en central rolle, når det gælder om at få den nyeste forskning og de nyeste metoder ud til landmændene, bl.a. vedrørende miljø, dyrevelfærd og fødevarekvalitet. Her sparer man efter vores opfattelse helt forkert i relation til netop den målsætning, regeringen ellers har formuleret om bedre miljø, bedre dyrevelfærd og øget fødevarekvalitet. Vi mener også, at besparelsen på landbrugets vikarordning er forkert.

Vi er også optaget af bedre vilkår for erhvervslivet, og vi vil f.eks. fjerne meget af det administrative besvær. Regeringen er opmærksom på problemet, men vi finder, at ambitionsniveauet er for lavt, og derfor vil vi komme med ændringsforslag på dette område.

Regeringen har flere steder, hvad jeg vil kalde små ideologiske besparelser – det kan være 1 mio. kr., det kan være ½ mio. kr. eller 1½ mio. kr. – på forskellige private organisationer. Vi afviser de besparelser og vil komme med ændringsforslag på disse målrettede områder. Jeg skal ikke stå her og remse dem op, men jeg vil bare annoncere, at disse ideologiske besparelsesforslag afviser vi.

Det sidste, jeg vil sige lidt om – og her henvender jeg mig til Venstre og De Konservative – er vedrørende Venstre og De Konservatives forslag til besparelser på ulandsbistanden. Det mener vi er forkerte og kortsigtede besparelser. Vi har brug for at fremme en bæredygtig udvikling i den tredje verden af hensyn til de mennesker, som lever dér; men det menneskeligt rigtige vil også være det økonomisk kloge, da det fremmer en udvikling, som også betyder øget samhandel mellem dem og os og derfor også bliver til gavn for os. Vi så jo, hvordan USA efter Anden Verdenskrig havde Marshallplanen, som løftede Vesteuropa, men også var til gavn for USA, og det er den samme politik, vi skal føre over for både Østeuropa og ulandene i den tredje verden.

Ønsker vi at begrænse flygtningestrømmene – og det er ulykkeligt for alle parter med store flygtningestrømme – må vi også fremme en